

ANY XXXI.—BATALLADA 1647

BARCELONA

10138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

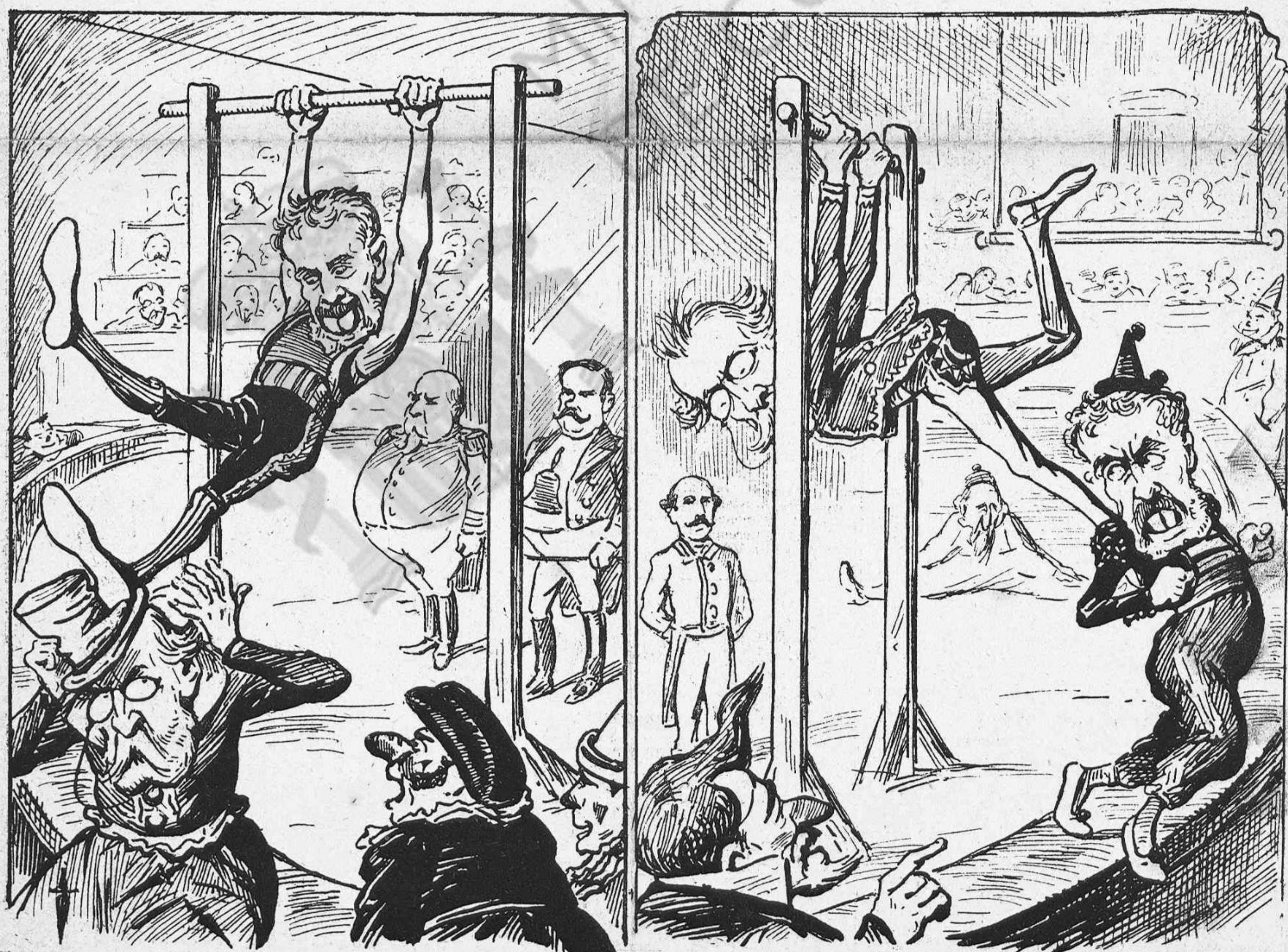
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Exercicis en la BARRA FIXA

Traballant á competencia
com ho fan aquest parell
unas vegadas se pega
altras vegadas se reb.

RENYINA DE PACOS

QUINA llàstima que haja mort el *Perro Paco!* Perque aixis com ara son dos, serian tres: dos que's barallarían y 'l gos que 'ls faria coro ab sos lladrenys.

Pero hem de contentarnos ab la batussa quotidiana dels dos individuos que ja fa temps que no's poden veure y se la tenen jurada: l' odi mortal que 's professan es el corró sobre l' qual giravolta tota la desballastada maquinaria de la política monàrquica, de la qual pot ben dirse:—Molts sotrachs, molt soroll y poca feyna.

Perque succeheix ab els dos Pacos una cosa singular, y es la següent:

Basta que 'l de Antequera, per fer la por ó pels fins qu' ell s' haja imaginat, las enfilis ara per ferse 'l liberal y á cada dos per tres taratjei las notas saragateras del Himne de Riego, porque 'l Paco de la daga, tirantse endetrás tot lo que pot, se las apostí ab qualsevol reacionari en materia de retrocés, fins al punt de ferse dignes de cenyir la boyna.

Quant mes l' un apreta pel cantó del *xim-xim*, mes l' altre ho extrema tot pel costat del *gori-gori*.

Y com al un no li faltan admiradors que tot ho esperan de la seva labia, y l' altre conta encare ab una gran part de la majoria, enllepolida porque las seves mans son las dispensadoras dels dols turronet, vels'hi aquí com es veritat lo que deyam, respecte á que la política monàrquica giravolta avuy tota entera, al entorn del corró dels odys africàns que 's professan els dos Pacos.

* *

Crech que 'ls que confiavan en el Paco antequerí, creyent que una vegada pres l' impuls no pararía fins á confondres ab las aspiracions populars, á horas d' ara comensaran á donarse per desenganyats.

Ja haurán observat que una de les coses que més van oféndre'l, fins al punt de ferli perdre la serenitat, es que l' altre, que sempre s' ha distingit per la seva mala intenció y per una sanch freda més digne de un reptil que de un sér humà, tractés de donarli com qui no fa res una petita empenta pera tréure'l del camp monàrquich.

Amigo, cóm se va posar el de Antequera, al notar la maniobra del seu antagonista... Fins el sant se n' hi va pujar al Cel. ¡A n' ell tréurel del camp ahont s' hi recullen frufts tan sabrosos pel paladar y esplets tan sustanciosos pel ventrell!... ¡A n' ell, que tant va contribuir á l' empresa de la restauració borbónica!... ¿Qué feya l' altre Paco quan ell conspirava? ¿Qué feya quan ell borrrava aquell famós lletrer: «*Oayó para siempre la raza espúrea, etc., etc.*», ab la mateixa mà y ab el mateix pinzell ab que l' havia escrit, al esclarat á l' any 68 la Gloriosa?

No: ell sempre será monàrquich, y la prova es lo molt que s' interessa per la sort de la monarquia... y per que 'ls reys y 'ls prínceps quan vulgan casarse ho fassin en una forma que satisfassa las aspiracions del país representat en Corts, perque l' posarse bé ab unes Corts, nombrades com tothom sab no pels electors, sino pels ministres y 'ls cacichs, al cap-de-vall no costa res.

Pero basta qu' en Paco de la barra opini aixís reclamant que l' projectat casament de la princesa de Asturias siga sotmés á la discussió y subséguient aprobació del Parlament, per qu' en Paco de la daga, rabiant com sempre per portarli la contraria, declarí lo següent:

—Sí, senyors: el casament se portará á las Corts pero quan sigui fet. El casament s' efectuará baix la responsabilitat del ministeri, y á las Corts no 'ls queda cap mes dret, ni cap altre recurs que l' d' enterars'en.

* *

—¡Heretjial!...—claman alguns.—¡Aixó es absolutisme pur! Ecls reys y 'ls hereus á la corona com á particulars poden casarse ab qui millor els sembli; pero com á monarcas y com á prínceps deuen obtenir ayants l' assentiment del país. ¿Que per ventura no fixa aquest l' assignació que han de disfrutar els reys, y 'ls prínceps consorts? Donchs qui paga, disposa. O si no, mireu lo que prescriu la constitució del any 12, y la constitució del any 37, y la constitució del any 45, y la constitució del any 69 y totas las constitucions hagudas y per haver...

—¿De veras?—exclamá en Paco de la daga.—Donchs aquesta vegada, será lo que disposi l' poder real, perque jo ho dich y la majoria estarà en lo que digui jo... perque qui mana mana... y punto en boca. ¿Encare no s' ha adonat el meu tocayo de que s' ha quedat sol, enterament sol?

—Sol, sí, en aquesta Càmara, perque no tinch credencials pera repartir; pero en cambi l' país m' acompañaya: el país es meu; jo marxo ab el país!...

* *

¡El país!

El país está admirat, assombrat de que després de si-

gles y mes sigles de monarquia, els defensors del régimen no sápigan encare á punt fixo lo que s' ha de fer quan un rey ó un príncep pretenen contraure matrimoni.

—Y una de dos—diu el país plé de bon sentit—ó bé l' régime es molt complicat y per serho tant no pot fer la felicitat del poble, ó 'ls que estan al seu servey son una colla de ruchs... Y á las darrerías del sige XIX, mal ha de poder avansar el carro del Estat, tirat per burros.

P. K.

DEL FOCH Á LAS BRASAS

Se 'ns ha tret la censura previa. Ja no tindrém de portar el cartipás á las oficines del Estat Major; pero en cambi, sense moure'ns de casa, ni alsarons de davant de la taula sobre la qual embronrén quartillas, podém donar cada cayguda que 'ns quedem al siti.

La llibertat d' escriure es omnífoda, com que no té—á lo menos aquí á Barcelona—si no las petites limitacions que van á continuació:

—Quedan en vigor las prevencions del bando de 12 de maig últim (que no son pocas ni senzillas).

—Se prohibeixen els atachs (els simples atachs, entenguis bé) á las institucions, á las autoritats militars, á las autoritats civils, á las autoritats eclesiàstiques y á la religió catòlica (que de aquesta feta quedan revestides ab el manto de la inviolabilitat).

—Se prohibeix ocupar de la qüestió obrera, donar notícies de huelgas, sostener discussions que pugan concitar els ànimis dels obrers y patróns.

—Subsistirà la prohibició pera la propaganda catalanista y separatista y 'l donar compte de qualsevol acte civil ó religiós en que 's tracti de fomentar dita propaganda.

—No s' permetrà la defensa de la causa carlista, ni 'l donar cap noticia que puga per qualsevol concepte entorpir l' acció de l'autoritat militar en el procés que se segueix per l' última fracassada intentona.

Y per avuy res més.

No tenim censura previa. Pero en cambi tampoch tenim fret.

Y no tenim fret perque se 'ns ha donat vuyt volts de tapabocas, y com aquest es molt llareh, y encare sobravan panys, ab els panys del tapabocas se 'ns han iligit els brassos.

No tenim censura previa; pero ara mes que may demaném als nostres estimats lectors que tinguin compassió de nos altres!

ADA dia s' aferma més la llibertat civil. Ecls cafés, restaurants, xocolaterías, bodegóns y casas de beguda de Barcelona han de tancar á l' hora que 'ls té manat el Sr. Hinojosa, ab la particularitat de que regeixen horas distintas, segons ocupin dits establiments punts céntrichs ó apartats, y per consegüent segons els freqüentin els senyors de levita ó 'ls obrers de brusa.

Tant aném adelantel pel camí de las restriccions, que no crech lluny el dia en que 'ls ciutadans serán detinguts y escorcollats al mitj del carrer, pera donar un càstich—podria ser una surra ó un dia de arrest á p'ayagua—als que no portin rosaris á la butxaca.

Una opinió del doctor Robert, en el discurs inaugural del Ateneo:

—Si Espanya conta pochs habitants es degut á que hi ha molts capelláns, frares y mònjas, els quals no contribueixen al augment de població.

—Y ara? —Cómo ho sab el doctor Robert qué no hi contribueixen?

L' influencia perniciosa de tanta gent que fá vot de castedat no radica tant en que no formin cossos, com en la deria de destruir y aniquilar esperits indeponents.

Res importaria qu' Espanya contés ab una població curta, si tots els homes que la forman siguessin masclles.

S' assegura que molts joves pròfugos que 's troban al extranger escriuen á les seves familiars, participant que 's veuen assediats pels reclutadors carcundas, invitants á pendre part en una nova intentona que 's prepara.

Valgui per lo que valgui la noticia, la doném. Y qui tingui ulls que 'ls obri, y qui tingui punys que 'ls cloqui y 'ls prepare.

—Perque, regularment, després dels ensaigs venen las funcions... y 'ls carcundas ja fa massa temps qu' ensejan la mateixa tragedia.

A Colonia ha tingut en Krüger una recepció tant ó més calurosa que la que van dispensarli Marsella, Lyó y París.

També l' poble alemany sent la grandesa de la causa dels boers, defensors fins á morir de la llibertat del país, contra las piraterías britàniques.

Mes jay! que l' actitud resolta del poble de Alemania contrasta ab el desabrimet del emperador, que ha fet saber á n' en Krüger que pot abstenir-se de anar á Berlín á véure'l, perque per ara no està disposat á rebre'l.

No 'ns extranya gens ni mica l' enorme disparitat que s' observa entre 'ls pobles, sempre generosos, y 'l refinat egoisme dels que s' han erigit en els seus amos.

Alemania, una de las nacions mes ilustradas del mon, està supeditada al poder personal de un emperador, y ha de arrostrar, vulgas no vulgas, las conseqüencias de no volgues ser mestressa y senyora de lo seu.

Sols quan els pobles recobrin la seva absoluta soberania podrà aspirar-se á que reyni la justicia en el mon civilisat, perque contra 'ls que prevalguts de la forsa se dèdiquen á despullar als débils, s' alsarà en un instant el somatén dels pobles lliures.

Els yankees á Filipinas:

—Entre las midas dictadas per acabar aviat ab l' insurrecció, hi ha la de incendiar totas las poblacions en qual terme municipal se dispara solzament un tiro.

Els inglesos al Transvaal:

—Lord Kitchener per acabar ab la sangría oberta que per Inglaterra representa la campanya, se disposa á despoblar els territoris de las dos Repúblicas. A tal efecte té l' plan de apoderarse de totas las donas y noys que trobi, deportantlos en massa á las possessions inglesas.

Yankees y inglesos poden donarse las mans, y alsar un crit de ¡Visca la civilisació moderna! ¡Visca l' humanitat!

CARTAS DE FORA

Vilassar de Mar.—Convindria que 'n Peret, com li dihim aquí, tingües una mica més de cuidado ab el parlar, y no fés com l' altre dia que anant en un tren deya que si l' arcalde, el jutje, el secretari y hasta 'ls metges no feyan lo qu' ell volgues, tenfa influencia per tréure'l. No perque tingui un germà canonje s' ha de creure revestit de un poder tan extraordinari... de manera que lo millor que pot fer es cuidar de la seva feyna y no ficarse per res del mon en sotanas de onze varas.

Cassá de la Selva.—¡Hagués sentit al merlot negre que ha vingut á recrearnos ab las sevas canturias y reflets! ¡Vaya una manera de dir las coses! ¡Y ab quina trassa cultiva 'l género còmic, sabent qu' es el que sol agradar més al pùblic, y ansíos com està de que siguin molt numerosos els seus oyents!—Aixís quan parla dels renegaires, repeteix com un fonógrafo 'ls principals renechs que diulen, y quan s' ocupa del sisé, allí l' sentirán descentallantse sobre lo que 's fá y 's pensa quan se balla, y recordant que algunas parellas van á aixafar el blat, per saborejar com Adam y Eva «la poma aquella que 'ns ha portat la perdiçió, á tots els mortals.»—En vista de aquests rasgos de ingenia, son ja molts els pares de familia que privan á las seves fillas de anar á la iglesia, temerosos de que aprenguin massa.

Cornellà.—Ja ca'l que l' simpàtic ecònom Jaumet, que quan vol fer una funció de iglesia recorra las casas del poble en demanda de recursos, correspongui millor á la generositat dels seus felicres, triant ab més acert als predicaires que han d' edificars. Perque ja haurá vist el mateix que 'l mossen Benet que 'ns ha dut per fer el novenari d' ànimacs que no pot anar ni ab rodas, sobre tot quan s' occupa del amor y 'l festejar, fent aquella gradació, en virtut de la qual, els mes que festejan, segons ell, del peu passan á la cama, arriban al genoll, reliscan per la cuixa fins á alcansar el forat del infern. ¡Sort que 'ls sants dels altars son de fusta, que d' altra manera crech que fins se taparían las orellas!

SÍNTOMAS

H'ha cosas que son aparentement de poca importancia, pero que resultan de gran trascendència si s' aprecian com á síntoma.

No vol dir gran cosa l' absoluçió d' un empleat venal que per casualitat hagi sigut objecte d' un procés, pero si s' te en compte que aquella absoluçió es conseqüència de tot un sistema de complacencies, complicacions y malas arts, se notarà desseguida que aquella resolució judicial vol dir molt, ja que revela una impunitat pels poca vergonyas molt desconsoladora pera la gent honrada.

Ens sugereix aquestas reflexions una quèixa que repetidament veiem estampada d' ofici als diaris, sense que ni qui pot la atengui, ni en fassin gran cas mes gent que 'ls interessants,

La cosa es de las que no tenen importancia. Se redueix á que la carretera de Sans en lo tres comprès entre la plassa de toros nova y Coll Blanch, està tan descuidada que cada dia hi ha volcos, hi prenen mal las caballerías y alguna persona de tant en tant, no s' pot passar á peu sense perill de caure en un sot y el fach amenassa no móuressen en tot l' hivern.

Allò es carretera del Estat? Donchs l' Estat, que cobra grossas contribucions dels numerosos industrials que tenen sus fàbriques en aquella barriada, deuria interessar-se en que, ja que pagan bé, estessin ben servits.

—¿Qu' es un carrer de Barcelona? Donchs l' Ajuntament te la obligació de conservarlo degudament fent que las brigades municipals, que s' entretenen molt en lo tres de carretera que va fins á las Arenas, s' entretinguessen també una mica en lo tres desde las Arenas á Coll Blanch, perque no s' digui que 's té molt en compte el que no s' embrutin els cotxes de las entretingudes, y 's mira ab indiferència el que 's trenquin pel mitj dels carros de la gent que traballa.

En aquest fet senzill, que no interessarà segurament mes que als perjudicats s' hi notan una colla de síntomas desconsoladors.

La indiferència del pùblic, qu' en son egoisme, sols s' interessa per las cosas que directament el molestan.

L' abandono del Estat que sols s' ocupa de las cosas que poden favoritzar als gaudius de la política.

Y la dessidia del nostre Ajuntament que atent molt á las cosas superflusas en perjudici de las útils y necessarias.

Essent lo pitjor de tot qu' aquesta indiferència del pùblic, aquest abandon del Estat y aquesta dessidia del Ajuntament, ho consideri tothom ja com una cosa natural.

JEPH DE JESPUS

AGUSTINA SOLER devant del Jurat

La causa que se seguia á Agustina Soler, per coacciòns y desobediencia á l'autoritat, sigué vista la setmana passada, davant del tribunal popular. Tothom recorda l'atropello de que sigueu víctima l'acusada quan se li ficaren á casa algunas persones, entre elles el catedràtic de dret y ferm catalanista Sr. Permanyer y l'jurte de instrucció del Hospital, ab la pretensiò de fer sagrimentar á la séva mare, malalta de gravet. La mort de questa, prevista per l'Agustina Soler, y que ocorregué poch temps després era racionalment imputable als actes de violència que s'exerciren, espanyant la porta del pis, y arrancant á la desconsolada filla de la moribunda del llit de la séva mare, á qual petjó s'havia aggrat plena de desesperació.

Allà mateix s'instruirien les primeres diligencias contra l'Agustina, recordant la terrible escena á que donà lloch el fet, actes que no s'havien vist á Espanya desde els tristes temps del Sant Ofici.

La llàstima es que la vista de la causa tingués efecte á porta closa. El pùblic que havia acudit en gran número, hauria pogut sentir l'energia ab que Agustina Soler defensà 'ls seus drets de filla envers la séva mare, postada en el llit; la seguretat ab què acusava de haverli ocasionat la mort als que invadiren ab violència l'seu domicili; l'enteresa ab que sostinen que cent cops que s'troben en igual cas, altres cents obraría de la mateixa conformitat.

Haurian presenciad també l'desfile dels testimonis de càrrec, entre els quals s'hi contava l'famós Permanyer, confós y aturdit davant de las mirades de aquella bona filla, que per obra del sentiment y del amor, sab més ella de dret natural, que l'pretensiò catedràtic de la facultat, que una part tan directa va pendre en aquella barrabassada.

Haurian sentit l'acusació del fiscal, freda com la llei escrita, contrastada victoriósament per la defensa del Sr. Hurtado, que va parlar y no inútilment al cor dels Srs. Jurats, y atenuada, com era de justicia, pel resum presidencial del Sr. Bonel, qui va posar en clar las circumstancies especials d'un fet, que lluny de deprimir, als ulls de la rahó serena y dels sentiments humans, enalteix, á què l'executa.

Y haurian presenciad, finalment, com en menos de cinquants minuts, els Srs. Jurats dictavan veredict de inculpabilitat, disputantse tots ells, després del fallo, l'honor d'estrényer la mà de l'acusada.

Per la nostra part, tenim una satisfacció immensa al registrar en las nostres columnas una resoluciò judicial, qu'estimem honrada y justíssima, així com contraria á las pretensions y audacias dels que tant s'esforçan en desencadenar sobre l'país las corrents de la més vergonyosa e imbécil de las reaccions.

Per això á las moltíssimes felicitacions que ha rebut l'Agustina Soler, modelo de abnegació y de carinyo filial, desitjém que hi uneixi la nostra sincera y molt sentida.

J.

ESPURNAS

S'ha alsat la previa censura que la premsa disfrutava, per qual motiu desde avuy, mentres no parlin dels carcas, ni de las qüestions obreras, ni de las classes armadas, ni del dogma religiós, ni del tupé de 'n Sagasta, ni dels lentes de 'n Silvela, ni del ventre del Azcarraga, ni de lo que ha succehit, ni de lo que ara's prepara, els diaris poden parlar de lo que 'ls dongui la gana. ¡Benzaja! mil cops y mil la llibertat sacrossanta! ¡Així sí que dona gust! L'escriure, mala negada!

Los gallegos en Galicia hacen una procesión
demanant un prompte arreglo de 'ls dels pescadors; pero l'ministeri, en compte d'atendre sus pretensions, hi envia una junta tècnica, que ab un salero espantós pren el pél als bons gallegos y 's riu de la professió.

—Pero ¿en qué quedem? ¿Hi ha boda ó no n'hi ha?

—Jo no sé res.

—El promés, sigui com vulgui, ja ha tornat 'eh?

—¿Quin promés?

—¡Cóm! ¿No sab que ja fa mesos que hi ha un casament pactat?

—Fill, son coses de familia, y ab això, may m'hi he ficat.

* * *

L'emperador d'Alemania, excusantse ab no sé qué, s'ha negat á rebre á en Krüger que volia parlar amb ell. Té rahó 'l Kaiser, si 's mira desapassionadament.

A casa 'ls Caïns !qué diable! ¿qué hi han d'anà á fé 'ls Abels?

*

Lo de que 'ls moros de Ceuta estaven solivantats

y 'ns volfan armar bronca,

per fortuna d'qu' es fals.

¡Quant me'n alegro! No's poden pas vostés imaginar

las angunias que 'ls tals moros m' havíen ocasionat.

—Vaja —m' deya—despedimnos, per lo que pugui tronar,

dels últims glòriosos restos

del nostre poder naval.—

Tot ha resultat mentida.

¡De bona 'ns hem escapat!

Lleó espanyol, torna á jeure,

per aquest cop no rebrás.

*

—Vosté no ha sigut mai serio.

—Menos ho ha sigut vosté.

—¡Hala, farsell de rancuniars!

—¡Arri, sach de mala fé!

—Sa historia ni ab sabó's renta.

—¡Pues y la séva! Ni ab gas.

—A vosté no se'l escolta.

—De vosté ningú'n fa cas.

—¡Terror de la gent sensata!

—¡Sangonera del país!

—¡Tasta olletas!

*

—¡Saltimbanqui!

—¡Esbalotadó!

*

—¡Infelís!

(¿Qué's pensan? ¿Que aquests fulanos deuen ser dos peixatés?

Son el Pollo y en Silvela discutint en plé Congrés.)

se 'ls porta al cementiri poch menos que

Tot això s'ha acabat. El papa no vu

gualtats persistixen, y diu solemne y

fas del mon, qu'encare sembla que ne

creure:

—Desde ara en avant el cristianisme serà dem

¡Bé, molt bé, successor de Sant Pere!

¡No n'era poch de convenient aquesta reforma.

Dels llabis de Cristo no's apartavan may aqu

raulas:

—Que vinguin á mí els infants, els humils, els desgra

cials.

Y el cristianisme modern semblava que no més sabia dir:

—Que vinguin á mí els que tenen quartos.

FANTASTICH

E n Gamazo, en Canalejas, en López Domínguez, el Duch de Tetuán y altres polítichs escadussers de las pandillas monárquicas, fá algún temps qu'están en inteligencies pera constituir una nova agrupació que 'ls permeti agafar la paella pel manech, quan ni en Silvela ni en Sagasta puguin aguantarla.

Creuhen vostés que ha de ser un inconvenient la diferència de matissos? Donchs s'equivocan de mitj à mitj.

Ab el color morat de l'aubergina, l'blanch de la ceva, el vert del carbassó, el vermell del tomàtech y l'roig del pebrot se pot conjuminar una xafaina de primera.

La guardia-civil de Valencia ha mort á n'en Sagasta. El tal Sagasta era un fugitiu de la presó, que havia donat molt que fer als agents de l'autoritat.

Ja ho veuen, quin final... Pero què s'hi fará... A cada Sagasta li arriba 'l seu Sant Martí.

També l'Allende-Salazar, igual que 'l seu antecessor Villaverde está empenyat en nivellar els pressupostos.

Pero 'ls pressupostos deuen ser de la pell del diable, perque 'l fet es que no's nivellan mai.

Mes fàcil serà nivellar als espanyols.

De quina manera?

Deixantlos á tots ajeguts, y estirats á punt de ser condutius al cementiri. Aquesta es l'única nivellació possible, ja que mica mes, mica menos, tots els morts tenen la mateixa alsada.

Mentre Krüger per tot arreu hont passa es objecte de las manifestacions populares més entusiastas, els nostres ministres acuden solcits a las recepcions que ha donat aquests últims dies l'embaixador de Inglaterra a Madrid.

Això es l'únich que pot fer el govern d'Espanya... no renyir ab els *inglesos*. Ne tenim tants de *inglesos* y ns tenen la mà al coll de tal manera, que si arribaven a apretar...

Y ademés á l'embaixada inglesa s'hi destapa un xampany de primera y fan de mes bon sentir l'espachet de las ampollas, que 'l de las descargas del Transvaal, que 'l beneyt de 'n Krüger pretén contenir per medi del arbitratje.

**

Y ara no'm surtin ab que també Espanya té la pell en remull.

Perque succeheixi lo que vulga, sempre podrán dir els que han assistit á las recepcions:

—¿Quién nos quita *lo bebed*?

Revela un dels corresponsalys del *Brusí*, que avants els bolados en el Congrés, estaven al alcans de la mà de qui 'ls volía pendre; pero que se'n feya tan abús que s'hauria dit que hi havia qui's mantenía de bolados exclusivament. En vista de lo qual ara 'ls tancan dins de un caixó, y no's donan sino de un á un á qui'n demana.

Y ab tal motiu, exclama 'l corresponsal:—Ara diguin, quina confiança poden mereixer del país aquells que no la inspiran, ni quan se tracta de bolados!

**

Pero que 'm permeti 'l corresponsal, si m'atreveixo a disculpar als *boladeros* del Congrés.

Ecls podrán consumir tants *bolados* com vulguin; pero per més que 'n consumin, son mes encare 'ls que repteixen al país.

L'ordre, la moralitat, la decencia, la recta interpretació de las lleys, las economías, la nivellació del pressupost, la regeneració ¿qu'es tot això sino una immensa cantitat de *bolados* que no's acaban mai?

La tonteria de moda, segons D. Joan Mañé es el parlar tant de clericalisme. Ni que 'ls ensotanats y 'ls encogullats ens cayguin á la sopa igual que moscas, com al istiu en un hotel brut y pudent, ens ha de ser fàcil esquivarlos, baix pena de incorre en la *tonteria de moda*.

En el seu article fá ademés una confessió preciosa: la de que mentres el clero no hi arrimi l'espalla, no hi ha á Espanya alsament carlista que pugui prosperar.

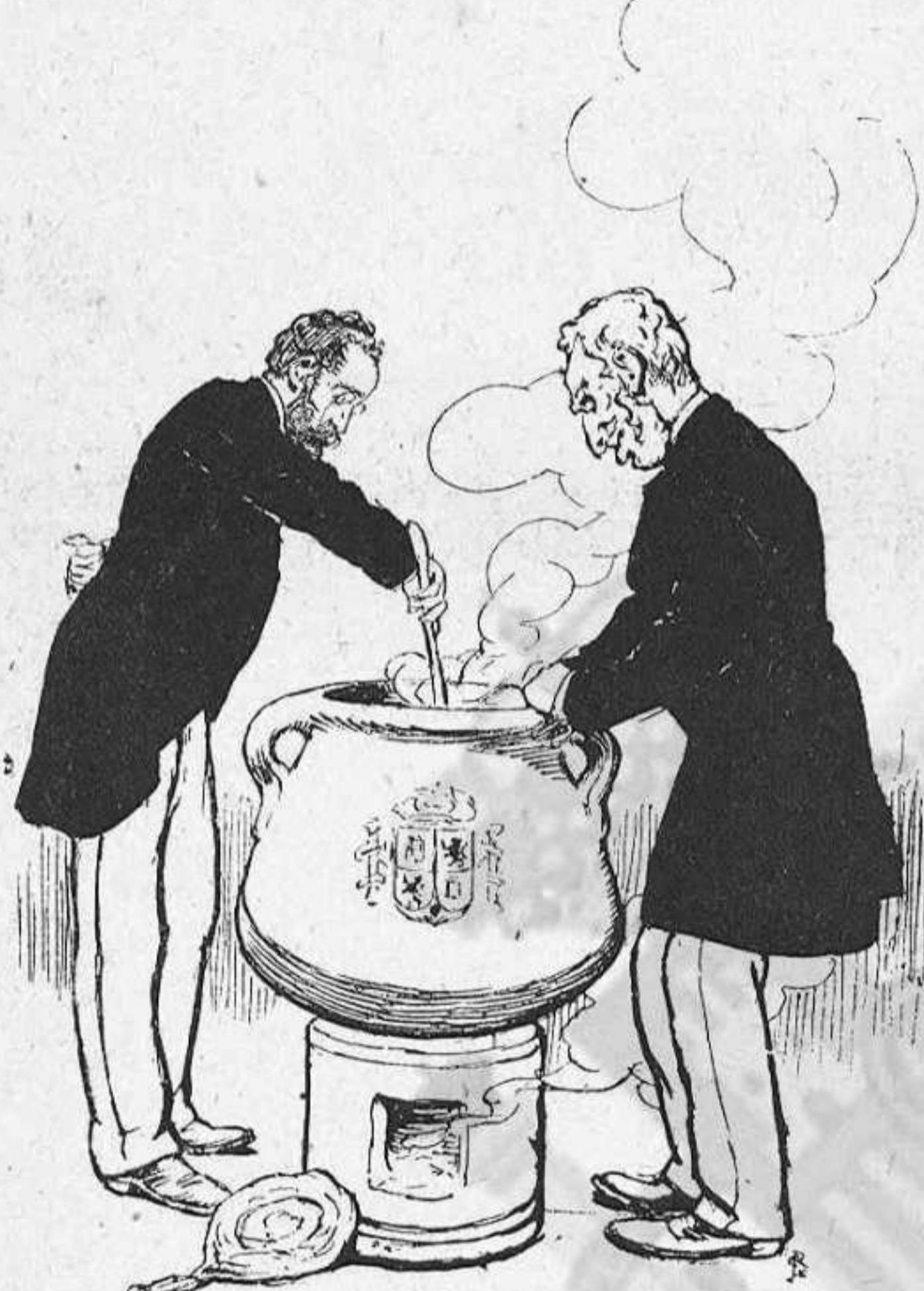
EL VIATJE DEL PRESIDENT KRÜGER PER EUROPA

Krüger desde l' balcó del hôtel Scribe, à París, saluda á la multitud que l' aclama.

(De *Le Monde Illustré*.)

L' ASPIRACIÓ DE TOTS ELS POLÍTICHES

Remenar l' olla.

La historia de totas las insurrecciones ho demostra. Y l' clero li arrima l' espalda, sempre que s' véu per seguir y inquietat.

De manera que si volém viure en pau, no tenim mes remey que deixar las cosas com están, prengui l's vols que vulgi el clericalisme en tots els ordres de la vida política y social.

* * *

Ab mes claretat no pot parlar-se. O Espanya ha de consentir que l's paràssits del clericalisme que te arrapats al cos se la xuclin de viu en viu, ó ha de resignarse á que aquests paràssits convertits en fieras, se llansin á devorarla. Si l' país se l's escata, si se l's treu del damunt y procura netejarse, llavoras se li sublevan y s' hi fan á tiros.

Y aixó fà un sige que vé durant. Vejin si no es hora ja de acabar de una vegada, costi lo que costi y succeeixi lo que succeeixi, ab una imposició tan vergonyosa, que converteix á Espanya en una escepció entre tots els pobles civilisats.

Els de Zaragoza estan molt cremats perque en Linares els vol treure la Capitanía general.

Si de nosaltres dependís, no patiríam gens. De molt bona gana l's donariam la de Barcelona... y que s' hi divertissin, menjant suspensió de garantías á tot pasto, remulladas ab un qu' altre traguet d' estat de guerra.

Declaració del Ugarte en el Congrés:

«Es impossible pensar en l' alsament de la suspensió

de las garantías á Catalunya, mentres no s' restablexi la normalitat.»

¿Quina normalitat? ¿La nostra ó la d' ells?

Un periódich de l' olla, din que l' decret de 'n Dato, vulnerant las lleys municipal y provincial, si s' considera bé, es un rasgo de valor cívich.

Cívich?

Mals correctors de probas té l' periódich en qüestió. Ahont s' es vist pendre una *n* per una *v*?

Perque lo que va fer en Dato es realmente un rasgo de valor; pero no *cívich*.

Sino un rasgo de valor *cínich*.

À L' INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*A-na-gra-ma*.
- 2.ª ANAGRAMA.—*Agla-Gala*.
- 3.ª TRENCACLOSCAS.—*La Resclosa—Iglesias*.
- 4.ª COMBINACIÓ MUSICAL:

<i>Car</i>	<i>DO</i>	<i>na</i>
<i>T</i>	<i>RE</i>	<i>mp</i>
<i>Pre</i>	<i>MI</i>	<i>á</i>
	<i>FA</i>	<i>lset</i>
<i>Castellter SOL</i>		
<i>B</i>	<i>LA</i>	<i>nes</i>
		<i>ST</i>
		<i>tjes</i>

5.ª GEROGLÍFICH COMPROMIT.—*La sota de copas*.

Han endevinat totes las solucions del número passat els ciutadans: Met Garibaldi, Un enamorat pobre, J. Molas Llagostera, Mustela de Sagristia, Un cap de Llampechs, Un gos rabiós Blanench, Un esguerra sotanas, Joseph Escrivé, C. Gresos figuerenc, Culoms, Noy de les Mostres, J. B. y R. y Amadillo Vilella.

XARADA

En Quico va dí á sa filla la *Total*, ans de casars:

—*Hu-dos-tres* avans de ferho

si á tú 't convé aqueix estat.

Ella va dirli:—*Dos-prima*,

ho tinch ben considerat.

Mes... ja casada ne troba

á desdir los mals de caps,

molts cops *dos* no troba á taula,

y aytal desgracia mirant

fins la gent tem que algun dia

dos-ters-tersa al hospital.

Y la pobre *tot* renega

del jorn que pensá casars.

UN NYÉBIT ENCOSTIPAT

ANAGRAMA

Lo fill de donya *Total*

vá ab una *tot* de minyóns,

que á jutjar per lo que fan
son una colla de boigs.
Un dels quals que fa de *tot*
jugant com es natural.
caygué 'l pobret d' una *tot*
y el brás dret se vá *total*.

JOAN BOSCH Y ROMAGUERA
TRENCA-CLOSCAS

M.ª de LL. MONNÉ
TIANA

Formar ab aquestes lletras degudament combinades lo títul d' una sarsuela castellana.

F. GIMÉNEZ

GEROGLÍFICH
25 Fulls

A

CARLOS SOLER

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Un nyébit encostipat, Faut Kayrans y C.ª, Un cap de Llampechs, J. C. Masagué, Campaner Graciós, Marcelino, Miquel Bosch y Roca, Pere Santigosa, Dos raventa frares, Dos aburrits, Dos guerreros estropellats, Lluís Armengol y Puig, Peret Oli Uga, Bernadi, Joseph Escrivé, Un remendón, Un ganchó y un Llunatiga, J. B. y R. B. Net, Met Garibaldi, Un enamorat pobre, Ramonet Lampista, Un que fà embuts, B. Masaguer, C. Guet Moliné, Romualdo, No digui res, Gandalla de Reus, L. Génis, Rafel Rifat y Rifeño, Joseph Mas, E. 4 casas de boca, Roseido, P. P. Pastige y Un estudiant:—*Lo que no envian aquella setmana no fa per casa*.

Ciutadans: Mustela de sagristia, Figureta de pesebre, Brochs y Llimó, Frederick Gomez, E. Zolá y B., Climent Morera y Font, Joan Rocavert, Rosinol Llauné, Sebastianet, Manuel R. Llum Inarias, Un brut novell, P. Damis y P. del C.:—Insertaré alguna cosa de lo qu' ens envian.

Ciutadà: Fidel Delfi: La xarada anirà.—Doctó Llanzeta: Vosté es en Narcís del Toro; ho he conegut ab l' estil.—Aguileta: Gracias pel verset.—Miquel Casals: La seva poesia sembla escrita per ser cantada ab la tonada de la Marcha de Cadiz.—F. Carreres P.: Aprofitables.—Chelin: Aquesta vegada no hi ha estat del tot felis.—Enrich Bosch y Viola: *Non c' è male*.—Quimet: Es defectuosa.—Joseph Batista: Per ara no pareix.—Nano de la Lletxa: No està prou arrodonida.—J. F. y G.: Molt fàcil que hi vagi.—A. M.: Ademés de constituir casi exclusivament una crònica retrospectiva, el número de cap d' any ja està tot plé. Això no vol dir que s' aprofiti per un dels corrents. L' altra també và bé.—Icart: Aquesta setmana no pot ser: el primer assumpt ja l' tractem nosaltres, y en quant al segon no podent entrar en el fondo per rahó de les circumstàncies preferim deixarlo.—Joan V. R. (Madrit): Del assumpt a què s' contrau la séua última ja varem parlarne la setmana passada.

¡DIJOUS, DIA 13!! ¡DIJOUS, DIA 13!!
SORTIRÀ

ANXEV

PERA L' ANY 1901

Un tomo plé de caricaturas degudas á reputats artistas.

Escript per distingits literats.
Cuberta de colors.

Preu: 2 ralets

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20

Estampa de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer Olm, 8